

ogsaa af Ordføreren gentagne Motivering, og jeg skal nu tillade mig at gøre nogle Bemærkninger herom.

Med Hensyn til Beklædnings- og Rejsseudgifter til de Personer, som skulle anbringes paa Anstalterne, henvises der i Betænkningen til forskellige ministerielle Cirkulærer, som udtale, at saadan Hjælp ikke skal have Fattighjælps Virkning. Men jeg skal hertil tillade mig at bemærke, at disse Afgørelser gælde ikke for alle Sygdommes Vedkommende; alle de i nærværende Lovforslag omhandlede Sygdomme ere altsaa ikke nævnte i disse Cirkulærer. For Rejsseudgifternes Vedkommende er kun Hjælp til døvstumme Personer nævnt i et Cirkulære, og vi mene derfor, at det bør slaas fast, at Afgørelsen i Virkeligheden gælder alle Sygdomme. Endvidere er det saaledes, at der paa dette Omraade praktiseres forskellige Regler i Kommunerne, saa der er i Virkeligheden al Anledning, i alt Fald naar man ikke for Øjeblikket vil fastslaa det i Lovform, til at bede den højtærede Minister sørge for at afhjælpe denne Mangel ved en mere omfattende Bekendtgørelse overfor Kommunerne, saaledes at de blive bekendte med, hvad der nu her er udtalt, at disse Udgifter for alle Sygdommes Vedkommende i alle Tilfælde ikke skulle beregnes som Fattighjælp. For det er jo meget uheldigt, at der i saa Henseende praktiseres forskellige Regler i de forskellige Kommuner, hvilket aldeles notorisk er Tilfældet.

Hvad saa angaar de andre Ændringsforslag, vi have stillet i Udvalget, har jeg for øvrigt udtalt mig udførligt herom ved Sagens første Behandling, saa jeg skal ikke her komme dybt ind paa denne Side af Sagen. Med Hensyn til den fortsatte Sygekassehjælp, altsaa Hjælp til de Personer, der udslettes af Sygekassen paa Grund af vedvarende Sygdom, fremhæver Flertallet i Betænkningen, at Ministeren stærkt har fremhævet det betænkelige ved at gaa bort fra Princippet Hjælp til Selvhjælp, som hidtil har ligget til Grund for Samfundets Sygeforsikring gennem de anerkendte Sygekasser. Men det forekommer mig, at denne Bemærkning rammer fuldstændig ved Siden af. Thi hvad vi for vort Vedkommende i dette Tilfælde have foreslaaet, er jo netop Hjælp til Selvhjælp. Hele vort Sygekassevæsen med dets over $\frac{1}{2}$ Million Medlemmer er jo i sig selv et talende Vidnesbyrd om de store Ofre, som bringes fra Underklassens Side for at hjælpe sig selv, hvorfor vi ogsaa mene, at Staten her bør yde sin Hjælp. Staten yder

i Forvejen en klækkelig Hjælp — det skal indrømmes —, men vi have altsaa her peget paa et Omraade, hvor Staten bør yde mere Hjælp. Det vil altsaa netop kunne ske i Form af Hjælp til Selvhjælp. Det kan da ogsaa siges, at den enkelte Mand, som i mange Aar har ydet sit Kontingent til en Sygekasse, og som derefter ikke kan det længere og udslettes af Sygekassen paa Grund af vedvarende Sygdom, i allerhøjeste Grad har hjulpet sig selv og derfor ogsaa i højeste Grad gjort sig værdig til at modtage Hjælp fra det offentliges Side, saaledes som vi have foreslaaet.

Jeg nævnte i saa Henseende ved Sagens første Behandling adskillige Eksempler paa, hvorledes Sygekassemedlemmer, som i en lang Aarrække have været Medlemmer og betalt deres Kontingent, nu ere blevne udslettede paa Grund af vedvarende Sygdom, saaledes at de have staaet aldeles hjælpeløse og været henviste til at søge Hjælp af det offentlige Fattigvæsen. Jeg tilføjede den Gang, at det var haardt, at en saadan fattig Mand, som havde gjort alt for at holde sig oppe under sin Sygdom, skulde ende med at blive kastet paa Fattigvæsenet og miste sine borgerlige Rettigheder. Der var f. Eks. i Odense i en stor Sygekasse en Smed, Lars Christian Hansen. Han havde været Medlem i 17 Aar af sin Sygekasse og blev udslettet i November 1906. Han var da 57 Aar og maatte gaa ud af Sygekassen paa Grund af vedvarende Sygdom og var derefter henvist til enten at blive understøttet af sine Kolleger, af de andre Medlemmer af Sygekassen, eller søge det offentlige Fattigvæsen. Der var en Arbejdsmand, Hans Peter Bondesen, som havde været 15 Aar i Sygekassen, og som blev udslettet i 55-Aars Alderen. Denne Mand staar ogsaa fuldstændig hjælpeløs og er henvist til Fattigvæsenet. Det er det, vi mene er en Skamplet paa vor nuværende Lovgivning, som det høje Ting her burde have benyttet Lejligheden til at faa fjernet.

Jeg vil derfor tillade mig at hævde, at de Ændringsforslag, vi have stillet i Udvalget, og som den højtærede Minister er bleven bekendt med, ville i bedste Forstand betyde Hjælp til Selvhjælp, og det forundrer os en Del, at den højtærede Minister, som dog i flere Tilfælde har vist, at han havde en human Opfattelse af saadanne Forhold vedrørende Arbejderne, ikke har kunnet give sit Tilsagn om Fremme af saadanne Ændringsforslag, saa meget mere som den højtærede Minister jo ogsaa udefra, fra Centralbestyrelser for Sygekas-